

Парканище і парканчик

Василь Чухліб

Дідусь Федір городить новий паркан, а Тарасик йому дощечки подає. Паркан не високий, не вищий за Тарасика, а щілини такі, що кулак можна просунути.

— Он у дядька Гаврила — ото парканище! — каже Тарасик.— Ми з Миколкою хотіли раз вилізти на нього, так я Микол— ці на спину став, а до вершечка не дотягнувся. Дядько Гаврило побачив та як закричить:—Ану геть звідсіля, а то кропивою нажалю!

— Парканище, кажеш? — перепитує дідусь.— Гаврило і до неба паркан спорудив би, та дощок таких немає. А в нас нехай буде парканчик. Хіба оці квіти біля хати, оці яблуні в садку тільки для нас цвітуть? Нехай і люди дивляться. Правильно я кажу, внучку?

Тарасик киває головою. Звісно, правильно.

Недавно розквітла у них біля хати півонія. І така ж гарна, ніби сонце невеличке! То Тарасик одразу помчав по Миколку. Бо схотілося йому, щоб і дружок диво-квіткою помилювався.

Дідусь ще й ромбики посередині парканчика прибиває, щоб красивіше було.

— А якою фарбою горожу пофарбуємо? — радиться з онуком.

— Голубою! — не задумуючись, каже Тарасик.

— Гаразд,— погоджується дідусь.— Ось сходжу до крамниці і куплю голубої. Небесний колір для ока радісний.